

na de verschillende rigtingen van ons ligchaam, verschillend, en wel zoo, dat tusſchen het ſtil zitten en het eenvoudig ſtaan zonder eenige beweging een verſchil van tien tot twintig in de minuut plaats heeft. Dit hangt af van de phyſiſche wet, dat de vermeerderde klopping van den pols met de telkens plaatshebbende maat van inſpanning der ſpieren in het ligchaam in het gemeen, in eene juſte evenredigheid ſtaat. Het ſtaan, zelfs het ſtilſtaan, gaat echter ſteeds nog door grootere werkzaamheid der ſpieren vergezeld, terwijl bij het zitten ſlechts weinige ſpieren ter voortbrenging van het evenwigt behoeven werkzaam te zijn. Op deze belangrijke leer beruſt ook de ganſche kunst, waardoor ſommige opzien baren, dewijl zij willekeurig de ſlagen van den pols tot den hoogſten trap der koorts weten te doen klimmen, alleen door het prikkelen van eenige der hoofdſpieren van het ligchaam, zonder zich juſt zichtbaar te bewegen. — Op den top van den *Mont-Perdu*, waar wij geene ſteenen vonden, om op te kunnen zitten, en waar de grond door eene dunne laag verſch gevallen en half geſmoltene ſneeuw bevochtigd was, moest ik de waarnemingen met den pols, zoowel bij mij als mijne geleiders ſtaande doen, van daar dan ook die onevenredige vermeerdering zijner ſlagen tot honderd tien in de minuut, eene vermeerdering, die, wat den om-